

НИКОМУ
НЕ КАЖИ
ПРО ЗАКАМАРОК

Юля Лящинська

Л 99 Нікому не кажи про Закамарок [Текст] : повість / Юля Лящинська ; іл. Поліни Ромашевської. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 224 с.

ISBN 978-966-448-202-5

Четвертокласник Данило обожнює ботаніку. І мріє перемогти зі своїм шкільним проєктом у ботанічному конкурсі. Удома, поки тато працює — змагається з монстрами в комп'ютерних іграх, — Данило готує їжу в кастробульці і плекає свій томат. Якось він визирає у вікно — і бачить постать унизу. На самісінькій траві, у якій аж кишить смертельними вірусами! Данила опановує дух пригод. Одягнувши мамину жовту шубу й натягнувши захисну маску-дзюба, він рушає за незнайомцем.

Що ж таке Закамарок? А хто такі Гнат і Меліса? І де блукає Мармизка? А що робить дід, замикаючись у маминій лабораторії? І хто ж урешті допоможе Велету вирости? Ти про все це дізнаєшся, прочитавши цю захопливу фантастичну історію.

УДК 821.161.2-93(084.1)

© Юля Лящинська, текст, 2024

© Поліна Ромашевська, ілюстрації, 2024

© Видавництво Старого Лева, 2024

НАПИСАЛА
ЮЛЯ ЛЯЩИНСЬКА

НІКОМУ

НЕ КАЖИ

НАМАЛЮВАЛА
ПОЛІНА РОМАШЕВСЬКА

ПРО ЗАКАМАРОК

Ані, Левкові, Володі,
а також усім іншим
малим і великим винахідникам
присвячую

Не дратуй подушку!

Данило спав. Раптом у нього під потилицею завовтузилося, залоскотало в шию, постукало по плечах. «Понеділок... Прокидається...» — майнуло в голові. Хлопець знав: краще поквапитись. За трохи його розумна подушка почне тремтіти, тоді підстрибувати. А якщо через десять хвилин Данило все ще лежатиме в ліжку, вона заголосить, наче пожежна сирена.

Він спробував угамувати подушку, притискаючи її до ліжка, але та тріпалася дедалі сильніше. «Ну чому? — запитував хлопець сам себе. — Чому подушка така ніжна ввечері — заколисue його й розповідає щоразу нову казку — і така нестерпна вранці?!»

Хлопець опустив ноги й знайшов пальцями свої капці. Тоді, викотивши нижню губу, подув угору, здмухуючи з очей пасма темного розкошляченого волосся. Глипнув на календар, що висів на стіні над ліжком. Сьогоднішній

день підсвічувався червоним. Данило всміхнувся. У кутку тихенько шипіла шафа: прасувала його шкільну форму, дезінфікувала маску, пуцувала черевики.

Хлопець підійшов до вікна. На підвіконні в жовтуватому гелі ріс охлялий помідор. Його підсумковий шкільний проєкт і єдина надія довести всім, що він, Данило Кирпатий, теж чогось вартий. Бо якщо він на чомусь у цьому житті й знається, то це на ботаніці.

Помідора звали Велет. Та хоч як Данило про нього дбав — ретельно збризував, доливав мінералів, — той ніяк не хотів рости, а тим паче цвісти й давати плоди. Хлопець увімкнув лампу: рослині бракувало світла. Іноді Данило думав, що всі їхні з помідором проблеми були від браку сонця, адже вони живуть надто низько, певно, найнижче в усьому світі — на четвертому поверсі давньої п'ятиповерхівки.

Запланований під знесення, а тоді всіма забутий, будинок так і залишився стояти самотою на околиці міста поруч висотних гаражів і складів. Тут навіть не було капсульного ліфта, щоб дістатися піших тунелів. Щоразу, коли вони з татом хотіли прогулятися, їм

доводилося викликати їхню летючу машинку Золю.

Хлопець визирнув на вулицю. Стовпці висоток тонули в хмарах і, пнучись угору, кидали на землю довгі тіні. Між висотками тягнулися безкінечні піші тунелі й транспортні шляхи, що спліталися між собою, як велетенська павутина. У проміжках виднілися клаптики блакиті. Їх час до часу затіняли летючі машини, які везли своїх пасажирів у надважливих справах. Машини скидалися Данилові на зграйки крихітних рибок у гігантському акваріумі, а він мовби сидів на самісінькому його дні.

Хлопець сторожко глипнув униз. «Позеленішала сьогодні», — зауважив про себе.

Хочете — вірте, хочете — ні, але Данило жив так низько, що міг бачити траву. Якось хлопець спитав у тата, чи безпечно, коли він отак близько до землі дивиться на траву. Тато запевнив його, що так. Проте Данило старався дивитися вниз якомога рідше.